

А тамъ, на високия брѣгъ, отъ кждето царица Любаша се хвърли въ рѣката, израстнаха малки, сини, като очитѣ на царицата, цвѣтенца, които народа нарече не-забравки.

— Не забравяй! — шепнатъ тѣзи цвѣтенца на минувашия, — не забравяй, че на свѣта нѣма нищо по-велико отъ любовта къмъ братята човѣци. Да отдадешъ живота си за тѣхъ е най-голѣмиятъ подвигъ, за който ние сме призвани да ви напомняме. — Не забравяй, не забравяй, божи човѣче, ближния братъ не забравяй!

А. САХАРОВА.

Преведе: Чикъ-Чирикъ.

Детска страница

Защо розитѣ иматъ бодли.

Първитѣ рози, които Господъ създалъ, нѣмали бодли по стеблата си.

На единъ такъвъ розовъ храстъ имало птиче гнѣздо. Всѣка година женската измжтвала голички птиченца. Тѣ растѣли подъ нѣжнитѣ грижи на своята майка.

На близо имало една колибка, кждето живѣлъ единъ котакъ. Той всѣка година изяждалъ малкитѣ. Много било мжно на розата за малкитѣ птиченца.

— Помогни на малкитѣ, — помолила се тя веднажъ на Дѣдо Господа.

Богъ чулъ молбата ѝ. И една сутринъ, розата се радвала, като видѣла, че по стѣблата ѝ израстнали бодли. Тя се сѣтила, че сега котака не ще може да се покачи и изяде малкитѣ птиченца.

И всѣка година, малкитѣ птиченца и тѣхнитѣ родители пѣли и веселили розата и цѣлата околностъ.

Отъ тогава и до днесъ, по стеблата на розата има бодли.

Съобщава Соня Кабакчиева.

уч. I кл. — гр. Видинъ.

